

På tur med løypekjører Amund Heggen

Åse Kari Gravråk

Å kjøre løypemaskin kan by på flotte naturopplevelser i nydelig soloppgang og temperatur som passer blå Swix. Da går nærmest alt av seg selv. Men er det et par varme-grader, tett tåke og absolutt null sikt er det langt fra noen fornøyelse. Amund Heggen er en av våre trofaste løypekjørere som har kjent på kontrastene.

Jeg møter Amund ved "bommen" halv ti en torsdags formiddag, han har allerede unnagjort tidligrunnen på Austlid. Sola har stått opp og Skeikampen bader i pastellrosa lys. Jeg føler meg litt klønete da jeg klatrer opp og inn i den drøyt fem meter breie løypemaskinen. En PistenBully 400 for å være helt presis. Jeg skal nem-

lig være passasjer et par timer i denne gedigne farkosten.

Dette er helt klart en av de virkelig gode dagene i fjellet. Vi humper og brøyter oss innover i et postkortlignende landskap med glitrende uberørt snø. Skeikampen ruver på høyre side som en allmektig konge som alltid har vært der. Skisporene som ble kjørt opp dagen i forveien er bokstavelig talt sporløst forsvunnet, de forsvant i en snøstorm som kom forbi. Men Amund kjenner traseen godt og vet hvor han skal kjøre, og han har brøytestikkene som kan vise veg hvis han skulle være i tvil. Han forteller at beltet på løypemaskinen kan spore av hvis han kjører utenfor traseen. Det er kjedelig, for da må han tilkalle en av de andre løypekjørerne for å få hjelp, og da går det fort noen ekstra timer.

- Men jeg vil mye heller spore av enn av å bli "bilsjuk" når det er tett tåke og ingenting å se. Da er alt hvitt, ingenting å feste øynene på. Det er da kvalmen kommer sigende og jeg må ut å kaste opp. Det er

absolutt det verste, men det skjer heldigvis ikke ofte.

Vi har passert det lange strekket langs Skeikampen og svinger oppover i skaret der det er fint å sitte å sole seg i påska. Løypemaskinen brøyter seg fram, litt saktere i oppoverbakkene. Det virvler opp store snøføyker som dekker frontruta med jevne mellomrom.

Amund er stødig og rolig, det virker som han har stålkontroll. Jeg får plutselig et flashback fra da jeg var liten og hoppa langt ut i brøytekanten da jeg møtte snøplogen på skolevegen. Det var som et brummende digert gult monster som nærmet seg og skulle ta meg. Jeg føler meg tryggere her ved siden av Amund. Nå kan alle troll og monstre som måtte finnes i fjellet bare poppe fram for min del.

Vi passerer krysset der du kan ta til venstre mot Skardbua. Der det ofte står folk som graver ned appelsinskallet sitt og som tror at ingen ser det. Men vi skal ikke dit, vi fortsetter rundt Skeikampen.

Og når vi svinger ut mellom Prestkampen og Avlundskampen, der dronning Margrethe av Danmark skal ha sagt at hun tapte sitt hjerte, ser vi ned mot de nedsnødde setervollene på Torsdalen. Og selv om vi durer nedover i en høyteknologisk PistenBully 400 kan det likevel merkes en helt spesiell stemning utenfor, for på denne siden av Skeikampen er det akkurat som tiden har stått stille.

Jeg spør om det kan bli litt kjedelig å kjøre time etter time alene dag etter dag.

- Nei, jeg synes ikke det. Selv om selve kjøringa er mye av det samme så er det så variert og fint terreng. Og det er en god frihetsfølelse. Av og til har jeg med en kamerat, men for det meste er det bare godt å være alene. Og når jeg ikke jobber her på Skei, da jobber jeg i "Bryggeri 7null4" hjemme i Follebu. Da er jeg selger. Fin kombinasjon.

Vi har nesten kommet rundt Skeikampen da Amund svinger bortover til venstre. Det er Jønnbu-runden som står for tur. Vi brøyter oss inn i et litt lunere terreng. Langs løypetraseen ligger en blanding av gamle seterhus og nye hytter i et gjemt eventyrlandskap før vi svinger oppover mot Sør-Skei. Og da dukker majestetiske Skeikampen opp igjen i front, fullstendig innpakket i snø.

Men hvor stort apparat er egentlig i sving for å ha perfekte skiløyper tilgjengelig for oss?

- Hvis vi kjører opp alle løypene er det ca. 150 kilometer totalt, og da bruker to løypekjørere seks timer hver. Men vi er fire som kjører fast på skift, fem på det meste + to på innkalling. Vi må være så mange for å få vaktlista til å gå opp. Vi har to store maskiner som denne her + en liten som "bare" er litt under fire meter brei.

Hva slags inntrykk har du av skiløperne da?

- Mest positivt, men jeg skulle ønske at alle med hund tok med seg hundemøkkka hjem og ikke lot posene bli liggende igjen i løypa. Det er en uting.

Det hender det ligger igjen sjokoladepapir og annet søppel også. Unødvendig.

Vi nærmer oss sivilisasjonen på Skei. Mange unge er på plass for å nyte masse nysnø og sol i bakken. Finere forhold kan det ikke bli, verken i bakken eller bortover i løypene.

Når vi kommer tilbake til start må Amund finne spaden og få vekk snø som har pakket seg hardt bak på ploget. Deretter må det etterfylles med drivstoff før det er klart for neste tur som skal gå til Fagerhøy. Jeg kravler meg ut av doningen og går mot bilen på parkeringsplassen. Det er på tide å finne skiene og gli innover på perfekte trikkeskinner i fantastiske omgivelser, det kalles luksus.

Hvis vi kjører opp alle løypene er det ca. 150 kilometer totalt

Amund Heggen

